

HELDENREIS CURSUSSEN

Alle [cursussen](#) zijn te bestellen door **€10** over te maken op NL90 INGB 0003 8794 67 tnv H. Kuipers, Groningen onder vermelding van de naam van de cursus. (vergeet niet om ook een mail te sturen aan info@heldenreis.nl)

[cursus Heldenreis](#) – als je daar **NU** mee begint, heb je op 6 oktober de eerste versie van je boek af!

[cursus The Artist's Way](#) - een online coachingsprogramma van 12 weken om je creativiteit (op welk gebied dan ook) weer te laten stromen. Als je daar **NU** mee begint, heb je op 22 september duidelijk wat je écht wilt met je schrijverschap en/of je creativiteit.

[cursus Schrijfveren](#) - een schrijfcursus om (1) erachter te komen waar jouw kracht ligt, als schrijver, of om (2) een compleet boek te schrijven waarbij je intuïtie het werk doet. Volgend jaar om deze tijd heb je dan een **heel boek** geschreven!

[cursus Honderd Valkuilen](#) - een schrijfcursus die alle technische aspecten van creatief schrijven (fictie) behandelt, aan de hand van het meest complete schrijf-handboek. Als je klaar bent, heb je in elk geval **100x** meer geschreven dan je anders zou doen!

AKKY VAN DER VEER

28-07-1943, MOARREWÂLD
23-06-2019, BOKSUM

Op 23 juni overleed [Akky van der Veer](#). Zij was een van mijn schrijfmoeders: vrouwen aan wie ik veel heb gehad voor mijn schrijverschap.

Toen ik in 2005 naar Leeuwarden verhuisde, en wist dat ik schrijfdocent wilde worden als ik groot was, besloot ik om eerst maar eens een schrijfcursus te volgen, om te weten te komen hoe dat ging in Nederland. Mijn docent was Akky, en ik heb genoten van haar cursus. Ze gaf me zelfs de mogelijkheid om mijn Heldenreisles te geven, het geld dat ik daarmee verdiende hangt nog steeds boven mijn bureau.

Natuurlijk heb ik haar [Brandsporen](#) laten lezen. Haar commentaar was ontroerend. Ze had niet lang daarvoor haar man verloren, en was sindsdien niet in staat geweest om een boek uit te lezen. Mijn roman was de eerste waarbij dat weer lukte. Zo mooi vond ze hem. Ik geloof dat dat het officiële begin van mijn schrijverschap was.

Als [schrijfcoach](#) begeleid ik heel verschillende schrijvers: de een maakt een dichtbundel, een ander schrijft over de ziektegeschiedenis van een dierbare en de nare ervaringen in de zorg, weer een ander is bezig met een jeugdboek waarin aspecten van de Molukse cultuur naar voren komen, en iemand schrijft een filmscript waarin het Chanoekafeest een belangrijke rol speelt.

Ik voel me bevoorrecht dat ik al die tere plantjes tot gezonde bomen mag helpen uitgroeien.

Sommige mensen zijn bang om iets op te sturen. Ik geef toe: ik zet mezelf weleens erg bitchy neer, op mijn blog of op twitter. Maar wees gerust. De schrijfcoach is zachtmoedig, legt de nadruk op wat wél werkt, en helpt je al die onvermijdelijke beginnersfoutjes heel snel af te leren. Echt, het doet geen pijn. Je zult zien hoe snel je vooruitgaat.

Dus stuur het nu maar op, dat korte verhaal, die gedichten, dat eerste hoofdstuk van je boek. Zelfs van één sessie leer je al ontzettend veel.

Je kunt ook een [leesrapport](#) aanvragen bij de schrijfcoach. Stuur je eerste versie ter beoordeling op en ontvang een uitgebreid verslag vol suggesties voor verbetering.

Uit het artikel op Sirkwy haal ik een titel die ik nog niet kende van haar: [Brieven oan ús mem](#). Dat is als e-book te leen bij de biëp, ik ga er binnenkort aan beginnen. Mooi hoe alles in het leven altijd weer bij elkaar komt.

SCHRIJVEN EN LEZEN

In de zon op balkon las ik [Aanelkaar](#), de briefwisseling tussen Remco Campert en Kees van Kooten. Ontroerend, grappig, diep, nostalgisch, taalvondstig. Ik haalde er schrijfveren uit, zoals "hervaring" (Koot) en "was ik maar een ruwe bonk" (Campert).

Koot schrijft over gedichten:

"Het gedicht moet mij even de adem benemen, een ruit bij mij ingooien, een door mij aangehangen onbegrip wegnemen of het gelijk van de dichter onweerlegbaar onder woorden brengen." Het gaat over rijmen of niet rijmen, en er volgt een prachtig voorbeeld van Komrij:

*Er was een vriend aan wie ik heb geschreven,
een rots waar ik mijn naam in heb gekerfd.
Je bent een deel van alles bij je leven.
En alles blijft bestaan wanneer je sterft.*

Over "waargebeurde verhalen" vindt Koot zich terecht op. "Hoe slap, rammelend, overromantisch, ronduit gewelddadig het boek, dat stuk, hun film of die televisieserie ook uitpakt – de auctores komen er altijd mee weg, 'want zo is dat nu eenmaal gegaan in het echt.' "

DICHT OP DE HUID

Jullie weten inmiddels dat ik Engelstalige romans recenseer voor de [NBD](#). Meestal moet ik het doen met wat ik toegestuurd krijg (en soms zijn er hele nare boeken bij) maar ik mag ook verzoeknummers indienen.

Toen ik hoorde dat er een nieuwe roman van Elizabeth Gilbert aankwam, heb ik dat meteen doorgegeven. Ik vond haar vorige roman – *The Signature of all Things* – zó goed! En [Big Magic](#) is natuurlijk ook een heel fijn boek.

Jammergenoeg viel [City of Girls](#) toch wat tegen. Dat lag aan drie verschillende, heel duidelijk aanwijsbare dingen. Ik dacht meteen: daar kunnen schrijvers hun voordeel mee doen.

Het eerste probleem is de vorm. Een oude vrouw – Vivian – schrijft in 2010 een brief (van 470 kantjes) aan Angela, een jongere vrouw die haar gevraagd heeft wat haar vader voor mens was.

Het is nogal onlogisch dat Vivian haar antwoord laat beginnen met 300 bladzijden van haar eigen vrolijke wel en wee (en wij als lezer maar puzzelen: zou dit Angela's vader zijn? Of anders hij misschien?), vanaf 1940. Maar vooral scheidt het een totaal onnodige afstand. Een raamvertelling is bijna nooit een goed idee. Het is alleen een goed idee als er in het heden van het verhaal iets heel fundamenteels verandert door het vertellen ervan.

Kindeke noemde mij laatst een voorbeeld van een [fantasy-roman](#) waarin het op een andere

manier goed werkte. Doordat de verteller in het heden een volslagen normaal iemand was, werden zijn vreemde avonturen juist geloofwaardiger.

Het tweede probleem is de [Story Question](#), de concrete vraag waarop dit verhaal het antwoord is. (Vooraf in genre-romans is de vraag heel duidelijk. Krijgen ze elkaar? Vindt de detective de moordenaar? Redt de held de wereld van de buitenaardse invasie?)

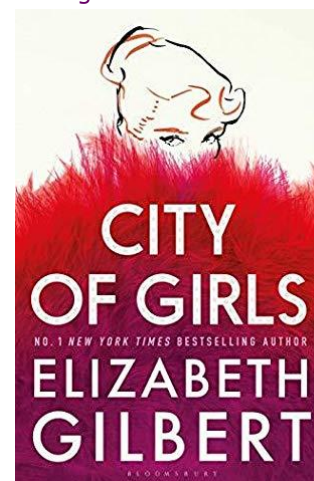
De éne vraag die dit verhaal voorstuwt is: wie was de vader van Angela en wat betekende hij voor Vivian? De man in kwestie wordt pas rond bladzij 400 ten tonele gevoerd. Alles wat voorafging, had in feite niets met die vraag te maken. Het verhaal krijgt daardoor een wat doelloos en-toen-en-toen-karakter.

Tenslotte de opbouw. De eerste 300 bladzijden lezen als champagne. Bruisend, beeldend, gedetailleerd, geestig. De ondeugende avonturen van een welopgevoed meisje in het New York van de jaren veertig. Maar de oude Vivian vindt het nodig om Angela haar complete leven te vertellen. Dus alles wat er gebeurd is nadat ze New York met hangende pootjes heeft verlaten. Noodgedwongen in vogelvlucht en daardoor veel minder indringend. En dan de tragische geschiedenis van het oorlogstrauma van de vader van Angela. Een compleet nieuw personage dat we in 70 bladzijden vreselijk zielig moeten vinden, maar oh zo louterend voor Vivian. Het is een van de vragen die ik stel in mijn [leesrapport](#): staan er gedeelten in die in een ander verhaal thuishoren?

Ja, ja ja!

Het moest een boek worden over de hypocriete seksuele moraal in de jaren veertig en vijftig, en over een vrouw die zich daarvan probeert te bevrijden. Wat was het een véél krachtiger boek geweest als we alleen dat van nabij hadden meegemaakt, tot en met Vivians gedwongen vertrek uit New York.

Dicht op de huid, het blijft een gebod, schrijverkens. Zowel in tijd als in plaats.

Blijf schrijven en creëren!

Hella Kuipers